

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **J. K.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení v Praze, Křížová 25**, o starobní důchod, k žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 25. 10. 2013, čj. 490 302 038/315-MSV, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 25. 10. 2013 o námitkách žalobce, které vznesl proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2011, když v mezidobí došlo k zrušení rozhodnutí o námitkách soudem dne 12. 9. 2012 pod sp. zn. 28 Ad 25/2011. Současně vydané rozhodnutí o námitkách původní rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2011 mění tak, že žalobci se podle ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen ZDP), přiznává od 2. 7. 2011 starobní důchod ve výši 12.062,- Kč měsíčně. Původně byla žalobci přiznána dávka ve výši 11.992,- Kč.

Ve své žalobě žalobce poukázal na to, že původním rozhodnutím ve věci vycházela žalovaná při svém výpočtu z neúplných podkladů, když v OLDP neuvedla všechna jeho zaměstnání, chybělo zařazení některých zaměstnání do vyšší

důchodové kategorie a nebyla započtena doba souběhu pracovního poměru a činnosti OSVČ. O jeho námitkách rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 9. 2011, s tímto žalobce nesouhlasil a krajský soud pak rozhodl o jeho žalobě, napadené rozhodnutí žalované zrušil, tato si však podala kasační stížnost. Stížnost Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 12. 6. 2013, a to pod sp. zn. 4 Ads 8/2013. Při novém rozhodování byl pak správní orgán zavázán k tomu, aby posoudil nárok žalobce na starobní důchod s ohledem na to, že od 1. 11. 1971 do 31. 12. 1992 vykonával zaměstnání zařazené do II. pracovní kategorie. Napadeným rozhodnutím o námitkách pak žalovaná přiznala žalobci od 2. 7. 2011 starobní důchod ve výši 12.062,- Kč, což žalobce považuje za nesprávné. Žalobce souhlasí s datem přiznání dávky, nesouhlasí však s její výší, a to z důvodu nesprávného právního posouzení zjištěného skutkového stavu. Žalovaná správně uznala žalobci dobu od 1. 11. 1971 do 31. 12. 1992 jako výkon zaměstnání zařazeného do II. pracovní kategorie, práci ve druhé pracovní kategorii vykonával tedy déle než 20 let. Správní orgán ovšem uzavřel, že tato skutečnost nijak neovlivnila výši přiznaného starobního důchodu, což žalobce nepovažuje za správní právní posouzení, v tomto směru odkázal na § 71 ZDP, dle něhož měla žalovaná provést tzv. srovnání nároků na důchod dle současné právní úpravy a právní úpravy účinné do 31. 12. 1995. Zde se však žalovaná omezila pouze na konstatování, že po započtení celého období od 1. 11. 1971 do 31. 12. 1992 v II. pracovní kategorii bylo zjištěno, že by dle cit. úpravy činil starobní důchod jen 4.020,- Kč měsíčně, takže žalobci náleží důchod ve výši 12.062,- Kč. Takové odůvodnění žalobce považuje za nedostatečné a postup žalované, vedoucí k výpočtu dle předpisů, účinných do 31. 12. 1995 za nepřezkoumatelný. Na žalobce takový postup činí dojem neschopnosti žalované spočítat jeho nárok na důchod podle „starých“ předpisů. Úvaha žalobce je v tomto směru následující – ZDP ve svém § 71 stanoví povinnost provádět srovnání výše důchodu podle „starých“ a „nových“ předpisů, podstatnou je věta – „Výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, na který vznikne nárok v době od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2005, nesmí být nižší než výše důchodu, která by náležela, kdyby důchod byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995 v rozsahu, uvedeném v odstavci 4... dle odst. 2 tohoto ustanovení se první odstavec aplikuje i v případě výkonu práce ve II. pracovní kategorii. Je proto zřejmé, že zákon požaduje, aby žalovaná postupovala při porovnání tak, že ke dni přiznání důchodu provede výpočet důchodu podle současného zákona, ale také podle právní úpravy, účinné do 31. 12. 1995 tak, jakoby ke dni přiznání důchodu byla tato úprava stále účinná. Částka 4.020,- Kč je proto absurdní, žalovaná měla počítat důchod ke dni 2. 7. 2011, ale počítat ho měla podle pravidel předchozího zákona. Rozsah této aplikace přitom stanoví ust. § 71 odst. 4 ZDP, kde stanoví, že „Pro stanovení výše důchodů uvedených v odstavcích 1 a 2 podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995 se použije ustanovení těchto předpisů o průměrném měsíčním výdělků, včetně určení rozhodného období pro jeho výpočet, o výši důchodu a o nejvyšší a nejnižší výměře důchodu, s výjimkou ustanovení o úpravě důchodů, které jsou jediným zdrojem příjmu, a s výjimkou ustanovení umožňujícího na základě žádosti pojištěnce požádat po 31. prosinci 1990 o vyměření výše důchodu podle předpisů platných před 1. říjnem 1988; přitom při určení výdělků za dobu po 31. prosinci 1995 se postupuje podle § 16 odst. 3 a 4 a při určení dopočtené doby se postupuje podle § 41 odst. 4“. Dále pak žalobce odkazuje na zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, který platil před 1. 1. 1996, konkrétně jeho ust. § 22, dle které základní výměra starobního důchodu činí podle odst. 1 písm. b) 55 % průměrného měsíčního výdělků, byl-li občan zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání II. pracovní kategorie. Dle odst. 2 se k základní

výměře přičítají občanům, uvedeným v odst.1 písm. a) a b) od 21. roku zaměstnání za každý rok zaměstnání II. pracovní kategorie 1,5 %. Žalobce je proto přesvědčen, že výkon práce ve II. pracovní kategorii výši důchodu ovlivňuje, s ohledem na dobu pojištění 46 let a 254 dnů by měla činit výměra starobního důchodu 94 % průměrného měsíčního výdělku ($55 \% + /26 \times 1,5/ \%$). V dalším pak žalobce poukazuje na znění ust. § 24 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb., dle něhož nejvyšší procentní výměra starobního důchodu, přiznávaného ode dne po 31. prosinci 1993 činí 90 % průměrného měsíčního výdělku neomezeného podle § 12 odst. 6 a sníženého o částku, která odpovídá výši pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na všeobecné zdravotní pojištění a dani z příjmů, které by platil pracovník v pracovním poměru z tohoto výdělku. Při stanovení výše daně z příjmu se pro tyto účely nepřihlíží k vyživovaným osobám ani invaliditě občana. Žalobce dále poukazuje na ust. § 12 cit. zákona o průměrném měsíčním výdělku, hrubém výdělku a rozhodném období, zde se domnívá, že žalovaná vypočetla průměrný výdělek dle § 12 odst. 3 písm. c), ovšem dle § 12 odst. 1 druhá věta lze kalkulovat jeho průměrný výdělek též podle § 12 odst. 3 písm. a), žalovaná takto nepostupovala. Žalobce vycházel z částek vyměřovacích základů v OLDP a průměrný výdělek kalkuloval tak, že 5 nejvyšších ročních výdělků v posledních 10 letech před datem přiznání důchodu 2. 7. 2011 = 349.347,- Kč + 241.019,- Kč + 215.536,- Kč + 158.199,- Kč + 126.080,- Kč = 1,090.181,- Kč / 60 měsíců = 18.169,- Kč. Toto je částka průměrného měsíčního výdělku, zjištěného dle zákona č. 100/1988 Sb., aplikovaného v souladu s § 71 odst. 4 ZDP. Pokud se uplatní maximální procentní výměra důchodu dle § 24 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb., pak nárok na starobní důchod dle zákona č. 100/1988 Sb. lze vypočítat jako 18.169,- Kč x 90 %, což činí **16.352,- Kč** a tato částka je vyšší než 12.062,- Kč a žalobci měla být přiznána tato vyšší částka. Z uvedených důvodů pak žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalované a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán reagoval na žalobu vyjádřením ze dne 9. 12. 2013, v němž s žalobními námitkami nesouhlasil. Uznává, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není uveden podrobný výpočet výše starobního důchodu žalobce dle předpisů platných do 31. 12. 1995, takže nelze provést jeho kontrolu, to však nic nemění na správnosti napadeného rozhodnutí. V odůvodnění je podrobně uveden výpočet výše přiznaného starobního důchodu. Žalobce při stanovení svého důchodového nároku podle předpisů platných do 31. 12. 1995 nevzal v úvahu všechna tehdy platná ustanovení, především pro výpočet průměrného měsíčního výdělku a maximální možné výše starobního důchodu pracovníka, který byl zaměstnán nejméně 20 let v zaměstnání II. pracovní kategorie. Pro výpočet starobního důchodu žalobce dle zákona č. 100/1988 Sb., započel správní orgán 23 roků ve III. pracovní kategorii a 21 roků v II. pracovní kategorii. Průměrný měsíční výdělek z pěti nejvýhodnějších roků v období posledních 10 roků, tj. za roky 2008, 2006, 2007, 2005 a 2009 činí 18.333,- Kč, po redukci podle § 12 zákona činí průměrný měsíční výdělek 4.067,- Kč. Z této částky činí základní výměra starobního důchodu žalobce ve II. pracovní kategorii 55 % a po jejím zvýšení za každý rok zaměstnání od 21. roku zaměstnání žalobce činí tato výměra 80 %, tj. 3.254,- Kč. Nejvyšší výměra starobního důchodu pracovníka II. pracovní kategorie však podle § 24 odst. 1 písm. c) činí 2.900,- Kč měsíčně, po zvýšení o 38,6 % podle § 2 nař. vlády č. 76/1995 Sb. pak činí starobní důchod 4.020,- Kč měsíčně. Z uvedeného je pak zřejmé, že starobní důchod žalobce podle předpisů platných do 31. 12. 1995

nedosahuje výše žalobci přiznaného starobního důchodu a je proto navrhováno potvrzení napadeného rozhodnutí, tedy zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

S uvedeným vyjádřením ve věci nebyl žalobce uspokojen, písemným podáním ze dne 30. 12. 2013 reagoval na cit. vyjádření a odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kdy tento pod sp. zn. 4 Ads 23/2004 uvedl v rozsudku, že „je-li ve správním rozhodnutí toliko naznačen výpočet starobního důchodu bez uvedení důvodů takto provedeného výpočtu a bez uvedení zákonných předpisů, podle nichž správní orgán postupoval, postrádá takové správní rozhodnutí skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“. Takovým shledává žalobce napadené rozhodnutí, neboť v něm není proveden postup výpočtu nároku na důchod dle staré právní úpravy. Navíc žalobce spatřuje v postupu žalované pochybení, a to ve způsobu aplikace § 12 zákona č. 100/1988 Sb., při zjišťování jeho průměrného výdělku a jak s tímto průměrným výdělkem bylo dále nakládáno při výpočtu. Průměrný výdělek byl zjištěn ve výši 18.333,- Kč, ovšem dále byla provedena redukce a je aplikováno ust. § 12 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb., žalobce je však přesvědčen, že pro výpočet jeho důchodu toto ustanovení takto aplikováno být nemělo. Zde pak odkazuje na ust. § 71 odst. 1 ZDP – „pro účely porovnání výší starobních, plných invalidních a částečných invalidních důchodů podle věty první se výší těchto důchodů rozumí procentní výměry těchto důchodů. Výše základní výměry starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, pokud se jejich výše stanoví po 31. prosinci 1995 s použitím předpisů platných před 1. lednem 1996, se stanoví podle předpisů platných ke dni, od něhož se přiznává důchod; přitom v této výši základní výměry důchodu je zahrnuto zvýšení o pevnou částku“. Výši důchodu dle nové právní úpravy žalobce nespornuje. Dle staré právní úpravy ovšem měla žalovaná v souladu s ust. § 71 odst. 1 ZDP postupovat tak, že základní výměra důchodu bude určena podle legislativy účinné ke dni přiznání důchodu (tedy podle nové právní úpravy), teprve výše procentní výměry starobního důchodu bude určena podle zákona č. 100/1988 Sb., ovšem při aplikaci některých ustanovení ZDP (viz § 71 odst. 4 ZDP). Za podstatné pak v tomto směru žalobce považuje ust. § 24 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb., stanovící nejvyšší procentní výměru starobního důchodu přiznávaného ode dne po 31. prosinci 1993 ve výši 90 % průměrného měsíčního výdělku neomezeného podle § 12 odst. 6Dle přesvědčení žalobce je v jeho případě aplikace § 12 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb. vyloučena, žalovaná měla k základní výměře důchodu, určené dle ZDP připočíst procentní výměru důchodu, určenou dle zákona č. 100/1988 Sb. ve výši, odpovídající procentní výměře z průměrného měsíčního výdělku neomezeného podle § 12 odst. 6 tohoto zákona. Taková výše důchodu by byla vyšší, než výše, přiznaná dle nové právní úpravy, žalobce proto na svých námitkách setrval.

Takovému vyjádření se nakonec žalovaná bránila přípisem ze dne 15. 8. 2014, v němž setrvala na svém závěru o správnosti výpočtu starobního důchodu žalobce dle § 71 odst. 4 ZDP, dle něhož se pro stanovení výše důchodu podle „starých“ předpisů použije ustanovení těchto předpisů o průměrném měsíčním výdělkem, včetně určení rozhodného období pro jeho výpočet, o výši důchodu a o nejvyšší a nejnižší výměře důchodu. Nejvyšší výměra starobního důchodu podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb. činí 2.900,- Kč, byl-li občan zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání II. pracovní kategorie, nejvyšší výměra, stanovená v odst. 5 tohoto ustanovení, která činí 90 % průměrného měsíčního výdělku, přichází v úvahu pouze,

pokud výše průměrného měsíčního výdělku nepodléhá redukci podle § 12 odst. 6 tohoto zákona. Jedná se tak o případy, kdy průměrný měsíční výdělek vypočtený podle § 12 odst. 1 až 5 nepřevyšuje částku 2.500,- Kč. Průměrný měsíční výdělek žalobce činí 18.333,- Kč, ten však podléhá redukci dle § 12 odst. 6 zákona, a to tak, že částka 2.500,- Kč se počítá v plné výši, z částky nad 2.500,- Kč do 6.000,- Kč se počítá jedna třetina a z částky nad 6.000,- Kč do 10.000,- Kč se počítá jedna desetina. K částce nad 10.000,- Kč se nepřihlíží. Takto redukováný průměrný měsíční výdělek žalobce činí 4.067,- Kč a z něho vypočtený starobní důchod ve výši 80 % činí 3.254,- Kč. Přesahuje tak pevně stanovené maximum 2.900,- Kč v § 24 odst. c) zákona a náleží proto ve výši tohoto maxima. K uvedené částce pak náleží dle § 71 odst. 5 ZDP zvýšení o 38,6 % dle § 2 zákona č. 76/1995 Sb., celková výše důchodu, vypočtená podle „starých“ předpisů proto činí 4.020,- Kč. Žalovaná je přesvědčena, že z § 71 odst. 4 ZDP neplyne, že by při výpočtu starobního důchodu dle tohoto ustanovení bylo vyloučeno ust. § 12 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb. pro výpočet průměrného měsíčního výdělku.

Při jednání soudu dne 13. 10. 2014 žalobce odkázal na vyjádření žalované, kde je uvedeno, že se jedná o 23 a 21 rok pojištění, což činí celkem 44 roků, na OLDP je však vykázáno téměř 47 roků pojištění. Pověřená pracovnice žalované v tomto směru vysvětlila, že vyjádření žalované hovoří o případném výpočtu dle zákona č. 100/1988 Sb., a jeho § 22, kde se objevuje navýšení procent pro výpočet dávky po 21. roce zaměstnání, kdy každý celý rok získává určitý počet procent. Proto pak také podle nové právní úpravy je vykázáno více let pojištění. Soudem objasněno znění ust. § 71 ZDP, kde v odst. 1 je důraz na datum 31. 12. 1995 v prvé větě, ze znění § 24 zákona č. 100/1988 Sb. pak z odst. 5 plyne, že žalobcem naznačená konstrukce 95 % průměrného měsíčního výdělku neomezeného podle § 12 odst. 6 se použije na dávky, přiznané ode dne spadajícího před 1. 1. 1994. Žalobci i nadále není zcela pochopitelné, že platil vcelku vysoké pojistné a dřívější výdělek i práce v II. pracovní kategorii jistě odpovídala vyšší důchodové dávce, není spokojen ani s tím, že musel prokazovat dlouhodobý výkon práce v II. pracovní kategorii a nakonec žalovaná dospěla k závěru, že taková skutečnost nemá na výši dávky vliv. Věci se sice vysvětlily, ale chce mít k dispozici rozhodnutí formou rozsudku, náhradu nákladů řízení nežádá. Pověřená pracovnice navrhla zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtovala.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

Napadeným rozhodnutím o námitkách žalovaná přiznala žalobci od 2. 7. 2011, s odkazem na ust. § 29 odst. 1 ZDP, starobní důchod ve výši 12.062,- Kč měsíčně. Uvedla, že původním rozhodnutím ve věci došlo k přiznání dávky od téhož data, a to ve výši 11.992,- Kč, v podaných námitkách žalobce uvedl, že mu nebyla započtena všechna jeho zaměstnání, a to brigády u Pozemních staveb Hradec Králové v letech 1986 až 1989, dále pak v OLDP nejsou uvedena všechna zaměstnání se zařazením do vyšší důchodové kategorie od 2. 11. 1971 do 31. 7. 1993 – pracovní poměr u Českomoravského průmyslu kamene. Dále v době řízení OSSZ došetřovala období od 1. 9. 2004 do 1. 7. 2006 – souběh činnosti OSVČ a pracovního poměru u Czech Trading, s.r.o., Rychnov nad Kněžnou, a to na základě doložených smluv a soudních žalob na tuto organizaci v souvislosti s neplacením pojistného a neproplacených

příjmů, včetně rozsudku soudu o ukončení konkursu u této organizace. Žalovaná uvedla ve svém rozhodnutí o námitkách, že s ohledem na nové skutečnosti provedla nové řízení ve věci a vyhotovila nový OLDP, kde zohlednila výdělečnou činnost žalobce na brigádách u zaměstnavatele Pozemní stavby Hradec Králové v letech 1986 – 1989, jednalo se o ELDP 1986 s hrubým výdělkem 2.856,- Kč a dobou pojištění od 1. 4. 1986 do 30. 4. 1986, ELDP 1987 s hrubým výdělkem 2.915,- Kč a dobou pojištění od 1. 4. 1987 do 30. 4. 1987, ELDP 1988 s hrubým výdělkem 3.050,- Kč a dobou pojištění od 1. 4. 1988 do 29. 4. 1988 a ELDP 1989 s hrubým výdělkem 3.030,- Kč a dobou pojištění od 3. 4. 1989 do 28. 4. 1989. Žalovaná po provedeném přezkoumání věci vyhověla žalobci ohledně zápočtu uvedených dob, dalším námitkám pak nevyhověla. Nový výpočet starobního důchodu představoval výši 12.062,- Kč. Posléze krajský soud vyhověl žalobě žalobce ve věci nutnosti provést zohlednění výkonu jeho zaměstnání od 1. 11. 1971 do 31. 12. 1992 ve II. pracovní kategorii, žalovaná si podala kasační stížnost, kterou zamítl Nejvyšší správní soud v Brně. Žalovaná pak toto období započítala jako výkon zaměstnání ve II. pracovní kategorii. K námitkám ohledně souběhu činnosti OSVČ a údajného pracovního poměru u výše cit. s.r.o. pak správní orgán uvedl, že na základě doložených smluv a soudních žalob konstatoval, že za období od 1. 9. 2004 do 1. 7. 2006 se jednalo o dohody o provedení práce, nikoliv o pracovní poměry. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. f) ZDP ve znění do 31. 12. 2011 jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní na pojištění zaměstnanci činní na základě dohody o pracovní činnosti, nikoli na základě dohody o provedení práce. Nejednalo se tedy u žalobce o souběh výdělečné činnosti OSVČ a pracovního poměru u Czech Trading, s.r.o. Žalovaná tak hodnotila jen dobu samostatné výdělečné činnosti 2004 – 2006 a pouze v r. 2006 zohlednila i vyměřovací základ získaný na základě dohody o pracovní činnosti sjednané u této společnosti.

V rozhodnutí pak žalovaná rekapitulovala svůj nový výpočet dávky, s odkazem na ust. § 33 odst. 1 ZDP ve znění do 31. 12. 2011 činí **základní výměra částku 2.230,- Kč** měsíčně. Dle odst. 2 téhož ustanovení pak se výše **procentní výměry** stanoví procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na důchod, v souladu s ust. § 34 odst. 1 věta první ZDP za každý celý rok doby pojištění 1,5 % výpočtového základu měsíčně. Žalobce do data přiznání starobního důchodu 2. 7. 2011 získal 46 roků a 254 dnů pojištění, výše procentní výměry tak činí 69 % výpočtového základu měsíčně (46 celých roků x 1,5 %). Správní orgán vycházel při výpočtu výpočtového základu z osobního vyměřovacího základu, který určil v souladu s ust. § 16 ZDP jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období, kterým je v případě žalobce období let 1986 – 2010 (§ 18 ZDP). Roční vyměřovací základy byly přitom stanoveny jako součiny úhrnů vyměřovacích základů za jednotlivé kalendářní roky v rozhodném období a koeficientů nárůstu všeobecného vyměřovacího základu podle § 17 odst. 1 ZDP. Jak úhrny vyměřovacích základů, tak koeficienty nárůstu za jednotlivé kalendářní roky jsou uvedeny v osobním listu důchodového pojištění žalobce – jeho osobní vyměřovací základ činí 21.826,- Kč. Výpočtovým základem žalobce je jeho osobní vyměřovací základ zredukovaný ve smyslu ust. § 15 ZDP ve znění do 29. 9. 2011, částka osobního vyměřovacího základu do 11.000,- Kč byla proto započtena v plné výši a z částky od 11.001,- Kč do 21.826,- Kč náleží 30 %, tj. 3.248,- Kč. Výpočtový základ žalobce činí 14.248,- Kč, výše procentní výměry starobního důchodu se stanoví dle výše cit. pravidel = 69 % z 14.248,- Kč, což **je 9.832,- Kč**. **Starobní důchod žalobce tak činí celkem částku 2.230,- Kč + 9.832,- Kč =**

12.062,- Kč. V napadeném rozhodnutí se pak nachází odkaz na ust. § 71 odst. 1 a odst. 2 ZDP, dle nichž byl proveden výpočet výše starobního důchodu žalobce podle dřívějších předpisů, platných do 31. 12. 1995 s tím, že tímto způsobem vypočtená dávka by činila pouze 4.020,- Kč měsíčně, žalobci proto náleží vyšší důchod, a to 12.062,- Kč. Započtení období listopadu 1971 až prosinec 1992 ve II. pracovní kategorii nemělo vliv na výši dávky.

Soud po přezkoumání a projednání věci souhlasí s žalobcem, že žalovaná měla v napadeném rozhodnutí popsat způsob výpočtu starobního důchodu podle „starých“ předpisů, to, že tak neučinila, vedlo, dle přesvědčení soudu, k dalším námitkám žalobce v průběhu soudního řízení. V jeho průběhu ovšem byla tato skutečnost, opět dle přesvědčení soudu, vcelku dostatečným způsobem napravena, soud proto nepřistoupil na návrh žalobce, aby z uvedeného důvodu zrušil napadené rozhodnutí žalované o námitkách, neboť by jí uložil již pouze to, co napravila v průběhu soudního řízení. Z dalších vyjádření žalované pak je nepochybné, že jí uváděné skutečnosti jsou v souladu se zákonem. Po vyjádření žalované ze dne 9. 12. 2013 (jak uvedeno shora), trval žalobce na tom, že výpočet jeho starobního důchodu dle dřívějších předpisů je pro něho výhodnější, mínil, že mu neměla být prováděna redukce dle ust. § 12 odst. 6 zákona č. 100/1988 Sb. a byl přesvědčen, že základní výměra jeho důchodu měla být určena dle ZDP, zatímco výše procentní výměry dle zákona dřívějšího, tedy cit. 100/1988 Sb., ovšem při aplikaci některých ustanovení ZDP. Soud v průběhu jednání žalobci osvětlil své přesvědčení o správnosti postupu žalované v jeho věci, zejména pak poukázal na ust. § 71 odst. 1 ZDP –

Výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, na který vznikne nárok v době od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2005, nesmí být nižší než výše důchodu, která by náležela, kdyby důchod byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995 v rozsahu uvedeném v odstavci 4, a to včetně zvýšení, která by náležela k tomuto důchodu pouze k tomuto dni. Pro účely porovnání výší starobních, plných invalidních a částečných invalidních důchodů podle věty první se výší těchto důchodů rozumí procentní výměry těchto důchodů. Výše základní výměry starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, pokud se jejich výše stanoví po 31. prosinci 1995 s použitím předpisů platných před 1. lednem 1996, se stanoví podle předpisů platných ke dni, od něhož se přiznává důchod; přitom v této výši základní výměry důchodu je zahrnuto zvýšení o pevnou částku.

O nutnosti zabývat se v případě žalobce jeho námitkami o zápočtu určitého pracovního období do II. pracovní kategorie pojednává ust. § 71 ZDP ve svém odst. 2 –

Získal-li pojištěnec alespoň jeden rok zaměstnání, které bylo podle předpisů platných před 1. červnem 1992 zařazeno do I. (II.) pracovní

kategorie nebo do I. (II.) kategorie funkcí, postupuje se při stanovení výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu podle odstavce 1, vznikne-li nárok na důchod v době od 1. ledna 1996 do 31. prosince 2018. V období po 31. prosinci 2005 se podle věty první postupuje jen na žádost pojištěnce. Věta první neplatí v případě, vznikl-li nárok na invalidní důchod po 31. prosinci 2011.

Soud pak, s ohledem na další argumentaci, považuje za potřebné uvést i znění odst. 4 téhož ustanovení –

Pro stanovení výše důchodů uvedených v odstavcích 1 a 2 podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995 se použije ustanovení těchto předpisů o průměrném měsíčním výdělku, včetně určení rozhodného období pro jeho výpočet, o výši důchodu a o nejvyšší a nejnižší výměře důchodu, s výjimkou ustanovení o úpravě důchodů, které jsou jediným zdrojem příjmu, a s výjimkou ustanovení umožňujícího na základě žádosti pojištěnce požádat po 31. prosinci 1990 o vyměření výše důchodu podle předpisů platných před 1. říjnem 1988; přitom při určení výdělku za dobu po 31. prosinci 1995 se postupuje podle § 16 odst. 3 a 4 a při určení dopočetné doby se postupuje podle § 41 odst. 4.

Soud, s ohledem na znění odst. 1 citovaného ustanovení pak cituje znění ust. § 24 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, kdy ve znění k 31. 12. 1995 –

V odst. 1 je upravena nejvyšší výměra starobního důchodu, která činí měsíčně 2.900,- Kč, byl-li občan zaměstnán nejméně 20 roků v zaměstnání II. pracovní kategorie (písm. c),

V odst. 5 pak je upravena nejvyšší procentní výměra starobního důchodu přiznávaného ode dne, který spadá do období před 1. lednem 1994 a zde pak v následujícím textu je hovořeno o 90 % průměrného měsíčního výdělku neomezeného podle § 12 odst. 6.....

Z uvedeného pak jasně vyplývá, že žalobcova konstrukce výpočtu starobního důchodu dle „staré“ právní úpravy nemá zákonného opodstatnění. Naopak, jak soud již výše konstatoval, žalovaná v tomto směru postupovala v souladu s platnou právní úpravou každého z dotčených období a tedy v souladu se zákonem. Její výpočet starobního důchodu dle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, byl

proveden správně, důchod by činil 4.020,- Kč, což je zcela jistě nižší částka, než přiznaná dle výpočtu podle příslušných zákonných ustanovení ZDP, jak uvedeno výše, tedy v částce přiznaných 12.062,- Kč. Pokud žalobce při jednání soudu namítal, že jím placené částky pojistného a výdělky, jakož i práce, vykonávaná v II. pracovní kategorii by odpovídaly vyššímu důchodu, jedná se pouze o obecnou námitku, na níž soud nemohl věcně a konkrétně reagovat. Soud pak po přezkoumání a projednání věci konstatoval, že neshledal žádnou podstatnou vadu správního řízení, neshledal žádnou nezákonnost a žalobu proto zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 – žalobce neměl ve věci úspěch, žádné náklady řízení neúčtoval, úspěšné žalované pak náhrada nákladů řízení nenáleží dle odst. 2 tohoto ustanovení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. října 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová

